

УДК 330.334

Шевчук С.В.

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЯК ВАЖЛИВИЙ ФАКТОР АКТИВІЗАЦІЇ ІННОВАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ У КРАЇНІ

У статті досліджено роль державного регулювання в активізації інноваційних процесів у країні. Проаналізовано його позитивний вплив, визначено окремі недоліки та запропоновано шляхи їх усунення.

Ключові слова: державне регулювання інноваційної діяльності, інноваційний процес, інноваційна діяльність.

Постановка проблеми. Становлення ринкових відносин в Україні, що відбувається після тривалого стану ремісії всесвітньої економіки у зв'язку з світовою фінансовою кризою, повинне відбуватися в межах суспільного розвитку, у якому пріоритети науково-технічного прогресу та норм, що регулюють мотивацію та інноваційну діяльність учасників інноваційного процесу, стають необхідною альтернативою успішного економічного розвитку. Тому нагальним питанням постає переосмислення ролі держави як каталізатора активізації інноваційних процесів у країні. Дослідженню теоретичних та прикладних проблем ролі державного регулювання у активізації інноваційних процесів значну увагу приділили у своїх працях Л. Антонюк, Ю. Бажал, З. Варналій, В. Геєць С. Онишко, І. Павленко, А. Поручник, В. Савчук, В. Семиноженко, Л. Федулова та інші.

Але незважаючи на значний внесок зазначених науковців у розвиток теоретичних питань, пов'язаних із становленням та розвитком державного регулювання інноваційної діяльності, питання активізації інноваційних процесів у країні потребує подальшого дослідження.

Мета статті полягає в обґрунтуванні необхідності ефективного державного регулювання як важливого фактора активізації інноваційних процесів у країні.

Виклад основного матеріалу. На сьогодні державне регулювання є важливим конституційним елементом ринку, що необхідний самому бізнесу, особливо в умовах реформування української економіки, яка характеризується:

- високим ступенем зносу основних фондів, слабким розвитком машинобудування, підвищеною трудомісткістю;
- малоефективним механізмом перерозподілу ресурсів, що обмежує розвиток конкуренції;
- нестабільною грошовою одиницею;
- недостатньою інвестиційною активністю;

– монополізмом, корупцією, тіньовою економікою, високою бюрократизацією системи управління, відсутністю чіткої та зрозумілої соціально-економічної перспективи.

Державна підтримка інноваційної діяльності полягає у формуванні правового, податкового та адміністративного середовища, що буде сприяти активізації інноваційного процесу на підприємствах промисловості, створювати нові робочі місця і підвищувати добробут усіх верств населення, що задіяні в даному процесі.

Згідно із Законом України «Про інноваційну діяльність» [1] головною метою державної інноваційної політики є створення соціально-економічних, організаційних і правових умов для ефективного відтворення та розвитку науково-технічного потенціалу країни, забезпечення впровадження сучасних екологічно чистих, безпечних, енерго- та ресурсозберігаючих технологій. До основних принципів державної інноваційної політики відносять:

- орієнтацію на інноваційний шлях розвитку економіки України;
- визначення державних пріоритетів інноваційного розвитку;
- формування нормативно-правової бази у сфері інноваційної діяльності;
- створення умов для збереження, розвитку й використання вітчизняного науково-технічного та інноваційного потенціалу;
- забезпечення взаємодії науки, освіти, виробництва, фінансово-кредитної сфери у розвитку інноваційної діяльності;
- ефективне використання ринкових механізмів для сприяння інноваційній діяльності, підтримка підприємництва у науково-виробничій сфері;
- фінансова підтримка, здійснення сприятливої кредитної податкової та митної політики у сфері інноваційної діяльності тощо.

Разом з тим необхідно констатувати, що недостатньо ефективна промислова політика, яка вбачається у слабкій структурованості цілей, недостатній кількості заходів прямої та непрямої підтримки інноваційної діяльності, невтручанні державного управління у розв'язання нагальних проблем виробництва, призвела до того, що частка промислових підприємств, де впроваджувалися інновації, постійно знижується або принаймні залишається на рівні минулого року. Так, у таблиці 1 відображено динаміку інноваційно-інвестиційних процесів, що відбуваються у державі.

Аналізуючи цю таблицю, звернемо увагу на непропорційне співвідношення, яке можна спостерігати, порівнюючи два показники: «залучені прямі іноземні інвестиції» та «питома вага підприємств, що впроваджують інновації». За 2004–2010 рр. інвестиції збільшилися майже в 6 разів, а питома вага підприємств – усього на 15 %, причому це зростання має хвилеподібний характер, для якого за аналізований період характерні спади та підйоми, що можна спостерігати на рис. 1. Також на рисунку 1 зображено тенденції змін питомої ваги реалізованої інноваційної продукції в обсязі промислової, яка протягом семи років зменшилася на 35 % і має низхідну динаміку з 2007 року.

Таблиця 1.

Інноваційно-інвестиційні тенденції української економіки*

Показники	2004 р.	2005 р.	2006 р.	2007 р.	2008 р.	2009 р.	2010 р.
Питома вага підприємств, що впроваджували інновації (%)	10,0	8,2	10,0	11,5	10,8	10,7	11,5
Питома вага реалізованої інноваційної продукції в обсязі промислової (%)	5,8	6,5	6,7	6,7	5,9	4,8	3,8
Освоєно інноваційні види продукції (найменувань)	3978	3152	2408	2526	2446	2685	2408
з них нові види техніки	769	657	786	881	758	641	663
Упроваджено нові технологічні процеси (процесів)	1727	1808	1145	1419	1647	1893	2043
у т. ч. маловідходні, ресурсозберігаючі	645	690	424	634	680	753	479
Витрати на виконання наукових та науково-технічних робіт, (млн грн)	3538,4	4386,3	5164,4	6149,2	8024,8	7822,2	8995,0
з них: за рахунок держбюджету	–	–	2017,4	2815,4	3909,8	3398,6	3704,3
Прямі іноземні інвестиції в Україну ^{1, 2} (млн дол.)	6794,4	9047,0	16890,0	21607,3	29542,7	35616,4	40053,0
Прямі іноземні інвестиції з України ^{1, 2} (млн дол.)	166,0	198,6	219,5	243,3	6196,6	6203,1	6226,3

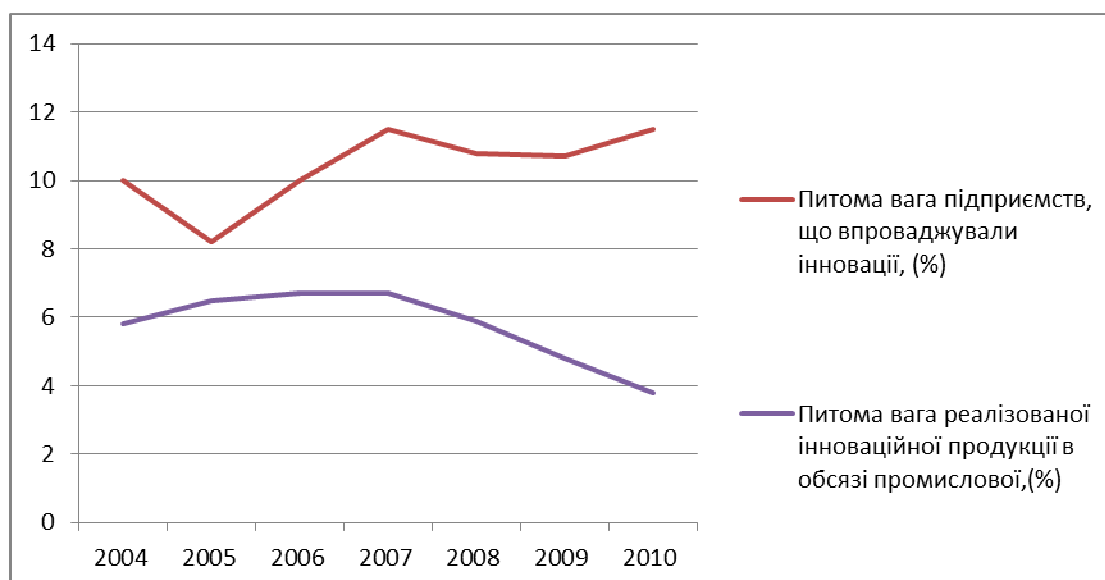
* Джерело: складено автором на основі: Статистика / Держкомстат України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.ukrstat.gov.ua

¹ На початок року.

² Обсяги прямих інвестицій в Україну та з України наведено з урахуванням даних Національного банку України та Фонду державного майна України (щодо різниці між ринковою та номінальною вартістю акцій, майна тощо, не облікованої у статистичній звітності окремих підприємств).

Такі дані спостереження можуть говорити про той факт, що закордонні інвестори не є зацікавленими у розвитку інноваційної активності вітчизняних підприємств, зважаючи, що цей процес є довготривалим та має значний ступінь ризику, у якому держава не виступає гарантом паритетних умов між замовником та виконавцем, а також, що інвестиції спрямовуються в низькі технологічні уклади, переважно у 3 та 4, що звісно дає прибутки в короткостроковій перспективі, але кардинальним чином не впливає на структурні зміни в економіці та не сприяє побудові інноваційної моделі розвитку держави. Зношеність основних фондів практично у всіх сферах промисловості (наприклад, у галузях обробної промисловості у середньому на 59,2 %) [2], висока енергоємність, неконкурентоспроможність, відсутність ліквідних фінансових ресурсів унеможливорює здійснення технологічного прориву в країні та потребує невідкладного втручання держави.

Але, якщо більш детально проаналізувати дані таблиць 1 та 2, то стане зрозумілим ще одна вагома причина неспрямування інвестицій у розвиток

Рис. 1. Динаміка розвитку питомої ваги підприємств, що впроваджували інновації, та реалізованої інноваційної продукції в обсязі промислової

інноваційного підприємництва. Вона полягає у не фінансуванні інноваційних проектів, а реалізації тих чи інших схем управління власністю та мінімізації податків власниками капіталу шляхом виведення його з України в офшорні зони Кіпру та перенаправлення його знову в Україну вже у вигляді офіційних інвестицій, використовуючи переваги, надані українським законодавством.

Так, у 2009 та 2010 роках прямі іноземні інвестиції з України в країни світу становили 6223,3 та 6871,1 млн дол. відповідно, а найвагоміша частка направлених коштів у розрізі країн саме у Кіпр – 92,9% та 92,3% відповідно. Якщо поглянути на обернену динаміку, то саме Кіпр є найбільшим вкладником іноземних інвестицій в Україну, його частка у 2009 р. становила 21,5 %, що у грошовому вимірі дорівнює 8593,2 млн дол., та 22,2 % у 2010 році, що відповідає сумі у 9914,6 млн дол.

Таблиця 2.

Експорт та імпорт інвестицій в Україні*

Країни	Прямі іноземні інвестиції в Україну (млн дол.)				Прямі інвестиції з України в країни світу (млн дол.)			
	2009р.	% до підсумку	2010р.	% до підсумку	2009р.	% до підсумку	2010р.	% до підсумку
Усього	40026,8	100	44708,0	100	6223,3	100	6871,1	100
Кіпр	8593,2	21,5	9914,6	22,2	5778,5	92,9	6342,5	92,3
Німеччина	6613,0	16,5	7076,9	15,8	5,2	0,08	9,2	0,13
Нідерланди	4002,0	10,0	4707,8	10,5	... ¹		... ¹	
Російська Федерація	2674,6	6,7	3402,8	7,6	165,5	2,7	194,3	2,8
Австрія	2604,1	6,5	2658,2	5,9	5,1	0,08	4,1	0,06
Інші	15539,9	38,8	16947,7	38,0	269,0	4,24	321,0	4,71

*Джерело: складено автором на основі: Статистика / Держкомстат України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.ukrstat.gov.ua

¹ Інформація конфіденційна відповідно до Закону України «Про державну статистику».

Не сприяє ситуації і розподіл бюджетних коштів на фінансування наукових, науково-технічних та інноваційних проектів, який спирається переважно на позиції міністерств, відомств, інших центральних органів виконавчої влади, що створює умови для безконтрольного розпорощення бюджетних коштів. Так, витрати на виконання наукових та науково-технічних робіт за рахунок держбюджету становили у 2010 р. 41,2 % загальних витрат, при тому, що раціональне забезпечення фінансовими ресурсами є одним із головних чинників активізації та підвищення ефективності інноваційної діяльності в державі, про що говорять опитування, проведені статистичними органами, результатами яких встановлено, що 50,9 % обстежених із цією метою підприємств указують на нестачу фінансової підтримки з боку держави, а 81,7 % – на нестачу власних коштів [3, с. 405].

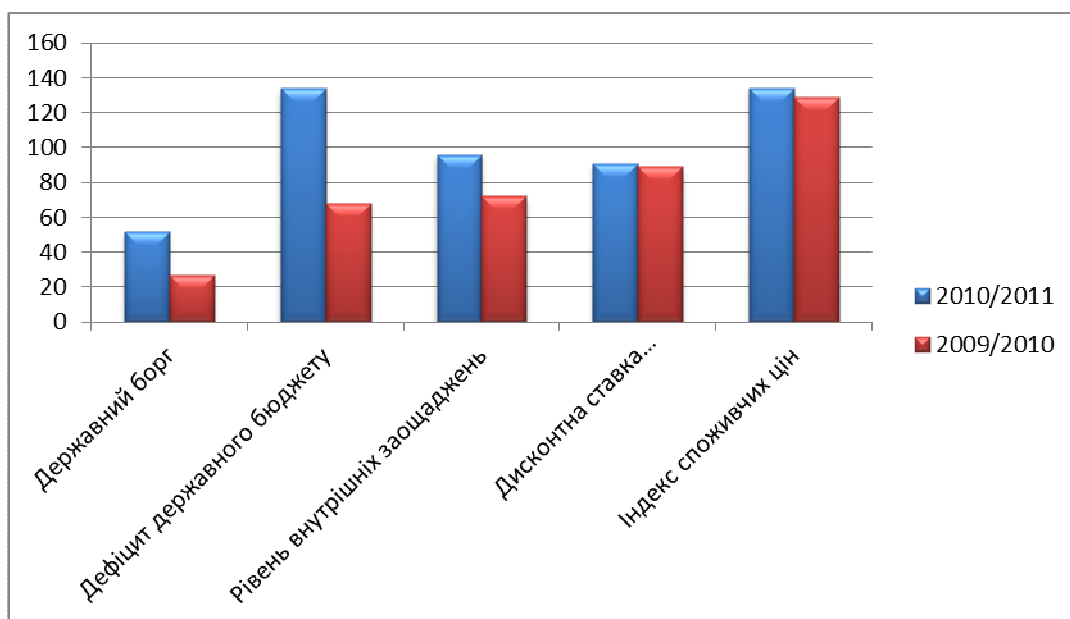
Відповідно до Звіту Всесвітнього економічного форуму (ВЕФ) [4], що ідентифікує позиції країн у глобальному економічному середовищі, Україна, за даними Глобального індексу конкурентоспроможності (надалі – ГІК), за 2009–2010 та 2010–2011рр. понизила свої позиції в загальному рейтингу на 17 пунктів та серед 139 країн посідає 89 місце (табл. 3). Результати досліджень свідчать, що економіка України міститься на другій стадії за рівнем розвитку економіки (з рівнем ВВП на душу населення від 3000 дол. США). Найрозвиненіші країни перебувають на третій стадії (з рівнем ВВП більше, ніж 17000 дол. на душу населення).

Таблиця 3.
Рейтинг країн за Глобальним індексом конкурентоспроможності

Глобальний індекс конкурентоспроможності	Роки						
	2006–2007 р.	2007–2008 р.	2008–2009 р.	2009–2010 р.	2010–2011 р.	Зміни рейтингу 2009–2010 р.	Зміни рейтингу 2010–2011 р.
Швейцарія	4	2	2	1	1	1	0
США	6	1	1	2	4	-1	-2
Німеччина	8	5	7	7	5	0	2
Франція	18	18	16	16	15	0	1
Китай	54	34	30	29	27	1	2
Естонія	25	27	32	35	33	-3	2
Польща	48	51	53	46	39	7	7
Латвія	36	45	54	68	70	-14	-2
Росія	62	58	51	63	63	-12	0
Україна	78	73	72	82	89	-10	-7
Грузія	85	90	90	90	93	0	-3
Вірменія	81	89	90	97	98	-7	-1
<i>К-сть країн-учасниць</i>	125	131	134	133	139		

Далеке від задовільного місце Україна має в індексі корумпованості (14 – серед 180 країн), макроекономічної стабільності (132-ге місце) та рівні розвитку фінансового ринку (119-те місце). Так, за 2009 рік серед усіх субіндексів

Україна зазнала найбільшої втрати позицій саме у забезпеченні макроекономічної стабільності (рис. 2).

Рис. 2. Місце України серед субіндексів макроекономічної стабільності

За матеріалами Звіту конкурентоспроможності 2010–2011 рр., підготовленого Всесвітнім економічним форумом, найбільшими критичними відставаннями є:

– зростання дефіциту державного бюджету (офіційно дефіцит бюджету в Україні у 2009 р. становив 3,9% ВВП проти 1,3 % у 2008 р. Проте реально дефіцит державного бюджету у 2009 р., за даними Міністерства фінансів України, становив 11,4 % ВВП, до якого входить, зокрема, сума рекапіталізації банків та капіталізацій НАК «Нафтогаз України»);

– збільшення державного боргу (в умовах світової фінансової кризи, потреба держави у фінансових ресурсах, з одного боку, та згорання економічної активності суб'єктів господарювання – з іншого, призвели до того, що державний борг України у 2009 р., за даними Міністерства фінансів України, зріс до 34,6 % ВВП проти 20 % у 2008 р.);

– зменшення заощаджень (погіршення валютного курсу, світова фінансова криза негативно вплинули на обсяг заощаджень та рівень купівельної спроможності громадян);

– високий рівень інфляції.

У Звіті «Інвестиційний клімат в Україні: яким його бачить бізнес», складеному Міжнародною фінансовою корпорацією (International Finance Corporation) [5], дослідники виокремлюють ряд таких проблем, що перешкоджають становленню інноваційної моделі розвитку:

– система технічного регулювання є складною та витратною для бізнесу, перешкоджаючи його конкурентоспроможності та інноваціям. Закон України «Про захист прав споживачів» [6] встановлює обов'язковість стандартів для

вітчизняних підприємств, що ускладнює впровадження нової продукції та в кінцевому підсумку уповільнює розвиток вітчизняного бізнесу;

– система державного регулювання та державного контролю перешкоджає сталому економічному зростанню, особливо негативно впливаючи на малі й середні підприємства та послаблюючи конкурентоспроможність України на міжнародних ринках. За даними опитувань, серед найбільших регуляторних перешкод для розвитку підприємницького середовища та інвестиційного клімату України підприємці називають системи оподаткування, видачі дозволів, державного контролю та технічного регулювання (такі, як обов'язкова сертифікація і де-факто обов'язкова стандартизація).

– системи видачі дозволів, державного контролю та технічного регулювання залишаються головними регуляторними перешкодами для розвитку підприємництва. Хоча за останні п'ять років було ухвалено ряд законів, постанов і нормативних актів, покликаних покращити ситуацію, їхнє впровадження здійснюється дуже повільно, примушуючи підприємства маневрувати у непрозорому та витратному середовищі.

Не витримує критики і система державного контролю. Складність дотримання вимог, які здебільшого є застарілими, робить систему державного контролю особливо обтяжливою для бізнесу. Так, близько 80 % вимог щодо безпеки та захисту праці були прийняті ще до 1992 року. Більше того, у багатьох випадках підприємства мали платити, щоб отримати доступ до інформації про ці вимоги. Отже, значна кількість підприємств та приватних підприємців повідомляли про те, що були змушені здійснювати неофіційні платежі протягом перевірки.

Закон України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» [7], ухвалений у 2007 році, був спрямований на подолання багатьох із цих проблем. Зокрема, цей Закон вимагає введення системи оцінки ризиків при плануванні інспекцій, а також використання для перевірок переліків питань. Проте впровадження Закону залишається повільним. За даними дослідження, загальна вартість, пов'язана з перевірками приватного сектора, у 2009 році в Україні становила близько 2,44 млрд грн, для порівняння: кількість коштів, надана з бюджету для фінансування витрат наукових та науково-технічних робіт у тому самому році становила 3,39 млрд грн. Ця сума розподіляється між підприємствами та приватними підприємцями приблизно у пропорції 40 % до 60 % відповідно, що ніяким чином не сприяє підвищенню економічного зростання та збільшення фінансування на інноваційну діяльність.

Провідні вчені-економісти [3, 8, 9, 10, 11, 12] також одностайні у твердженні, що для розвитку підприємництва, особливо інноваційного, яке, у свою чергу, необхідне для зростання національної економіки в цілому, потрібна підтримка держави та вдосконалення державного регулювання.

Важко не погодитися з думкою науковців, адже державне управління у сфері інноваційного розвитку промисловості є складним і багатогранним процесом, у якому велику роль відіграє теоретичне обґрунтування та практичне

втілення державними органами всіх можливих та прийнятних у певних ситуаціях методів, форм, способів і заходів впливу.

У розпорядженні держави є достатньо широкий набір інструментів та важелів із регулювання та підтримки розвитку інноваційної діяльності, серед яких виділяють: систему податків, проведення амортизаційної політики, надання фінансової допомоги у вигляді дотацій, субсидій, субвенцій, проведення кредитної політики, затвердження державних норм та стандартів, антимонопольних заходів, регулювання сфер і об'єктів інвестування інновацій, регулювання фінансових інвестицій [12, с. 36], але для їх успішного та ефективного функціонування потрібний передусім комплексний підхід до проблеми, визначення основних завдань, цілей, а головне – результату, який повинен бути досягнутий.

Висновки. Підсумовуючи наведене вище та опираючись на думку науковців, ми вважаємо, що створення механізму державного регулювання інноваційної діяльності має на меті досягнення таких цілей:

1) загальних: підтримка, регулювання та розвиток конкурентних відносин в економіці, забезпечення рівних умов для започаткування та здійснення інноваційного бізнесу будь-якого суб'єкта, допомога у вирішенні проблем зайнятості, підтримка та розвиток інноваційних процесів;

2) спеціальних: створення сприятливих умов для інноваційного розвитку та підвищення інноваційної активності підприємств, міжрегіональна та міжгалузева підтримка підприємств, що мають низький ступінь розвитку; зниження трансакційних витрат, зумовлених недосконалим функціонуванням кредитно-фінансової системи, інформаційною та товаровиробничою інфраструктурою, скороченням частки тіньового обігу, стимулювання кооперації між різними формами інноваційного підприємництва.

Неефективне державне регулювання, беззаперечно, має також негативний вплив на здійснення інноваційних процесів у країні. Інновації та їх упровадження потребують сприятливого інституціонального клімату, що може бути створений тільки на основі цілеспрямованої державної інноваційної політики. Разом із тим потрібно відзначити, що державна влада в період становлення ринкової економіки вразлива перед корупцією та лобізмом, що вкрай ускладнює та уповільнює інноваційні процеси в країні.

Основними цілями державного регулювання повинні залишатися усунення диспропорцій у ринковій системі господарювання, адекватне та послідовне проведення реформ, пошук та усунення недоліків у законодавчо-нормативній базі, стимулювання розвитку інноваційного підприємництва.

На сьогодні на перший план виходить безпосередня взаємодія та співпраця всіх трьох гілок влади та бізнесу, що має заповнити вакуум між державою та підприємництвом із вирішення нагальних проблем соціально-економічного характеру, у тому числі реалізації інноваційної стратегії та її розвитку. При цьому вирішення цієї проблеми повинне здійснюватися на основі системного підходу та відповідати стратегічному курсу держави, орієнтованому на інноваційний шлях трансформації економіки.

До важливих напрямів державної політики з метою формування ефективних методів регулювання та стимулювання інноваційної діяльності варто віднести:

1. Створення сприятливого інноваційно-інвестиційного клімату та інфраструктурний розвиток у країні. Для цього держава має здійснити ряд реформ, які будуть спрямовані на:

- вдосконалення нормативно-правової бази здійснення інноваційної діяльності, приведення чинного законодавства відповідно до сучасних потреб та реалій сьогодення;

- розробку дієвих фінансово-кредитних механізмів державного регулювання інноваційної діяльності, де залучення кредиторів та інвесторів у пріоритетні сектори економіки є головним важелем для підвищення конкурентоспроможності вітчизняного підприємництва;

- створення та розвиток адекватної податкової системи, що є насамперед стимулюючим фактором для функціонування та розвитку інноваційних підприємницьких структур;

- удосконалення інформаційного забезпечення інноваційного підприємництва, що сприяє створенню відповідних технологічних баз інновацій, з якими можна ознайомитися, проаналізувати та порівняти із закордонними аналогами;

2. У межах здійснених реформ важливим є створення організаційно-економічних механізмів, що будуть забезпечувати зацікавленість підприємців та працівників у творчому процесі розробки та впровадженні інновацій (податкові пільги, гранти, державні премії, субвенції та інше). Особливо важливим є перетворення податкової системи з фіскально-контролюючого у стимулюючо-заохочувальний орган.

3. Стратегічна лінія інноваційного розвитку має конкретизуватися у цільових програмах, які повинні містити аспекти модернізації та підтримки технічної бази, формування державних замовлень, що мають найбільш перспективний напрям науково-технологічних напрацювань із подальшою їх реалізацією та впровадженням у практичну діяльність. Даний напрям особливо важливий для сучасного економічного становища в Україні, де нагальним питанням є модернізація застарілої виробничо-технічної бази та основних фондів вітчизняних промислових підприємств.

Головним завданням є розробка інноваційно-інвестиційної стратегії розвитку нашої держави на основі комплексного підходу поживлення промислового сектора, векторним спрямуванням якого має бути:

- забезпечення доступу до фінансових ресурсів;
- організація постачання та збуту через систему держзамовлень та закупівель;

- підвищення рівня технічного оснащення і підготовки кадрів для бюджетоутворюючих та пріоритетних галузей промисловості;

- формування ринку та комерціалізація технологій;

- рішення проблем регіонального розвитку тощо.

Список використаної літератури

4. Про інноваційну діяльність : закон України : від 4 липня 2002 року № 40-IV // Відомості ВРУ. – 2002. – № 38. – С. 266.
5. Новий курс реформи в Україні. 2010–2015: Нац. доп. / [за заг. ред. В.М. Гейця та ін.]. – К. : НВЦ НБУВ, 2010. – 232 с.
6. Федулова Л.І. Інноваційна економіка : [підручник] / Л.І. Федулова– К.: Либідь, 2006. – 480 с.
8. Конкурентоспроможність економіки України: місце України в основних світових рейтингах за матеріалами Звіту конкурентоспроможності 2010/2011, підготовленого Всесвітнім економічним форумом (ВЕФ) [Електроний ресурс]. – Режим доступу: http://www.me.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=151372&cat_id=98907
9. Інвестиційний клімат в Україні: яким його бачить бізнес [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.ifc.org/Ukraine/bee
10. Про захист прав споживачів: закон України : від 12.05.1991 р. № 1023-XII // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1991. – № 30. – С. 379.
11. Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності: закон України: від 05.04.2007 р. № 877-V // Відомості Верховної Ради України. – 2007. – № 29. – С. 389.
12. Геєць В.М. Інноваційні перспективи України / В.М. Геєць, В.П. Семиноженко – Х. : Константа, 2006. – 272 с.
13. Павленко І.А. Інноваційне підприємництво у трансформаційній економіці України : [монографія] / Павленко І.А. – К. : КНЕУ, 2007. – 248 с.
14. Онишко С.В. Фінансове забезпечення інноваційного розвитку: [монографія] / С.В. Онишко – Ірпінь: Національна академія ДПС України, 2004. – 434 с.
15. Соловьев В.П. Инновационная деятельность как системный процесс в конкурентной экономике (Синергетический эффект инноваций): [монография]. –К.: Феникс, 2006. – 560 с.
16. Волкова О.І. Інноваційний розвиток промисловості України / О.І. Волкова, М.П. Денисенко. – К.: КНТ, 2006. – 648 с.

Подано до редакції 16 червня 2011 року

Шевчук С. В.

Государственное регулирование как важный фактор активизации инновационных процессов в стране

В статье рассмотрена роль государственного регулирования в активизации инновационных процессов в стране. Раскрыто его позитивное влияние на данные процессы, определены отдельные недостатки и предложены пути их решения.

Ключевые слова: *государственное регулирование инновационной деятельности, инновационная деятельность, инновационный процесс.*

Shevchuk S.V.

State regulation as an important factor in enhancing the innovation processes in the country

The article discusses the role of public regulation in enhancing the innovation process in the country. Revealed its positive impact on these processes, identified some shortcomings and suggest solutions.

Keywords: *government regulation of innovative activity, innovation, innovation process.*

Шевчук Сергій Васильович – аспірант кафедри аудиту та економічного аналізу, науковий співробітник Науково-дослідного центру фінансового права Національного університету державної податкової служби України.